

למנצח על המחלות.

מוזרה.

מָפִים וְחַפִּים! הִבּוּ בְּחָפִים!
טִלְלִי, גִּלְלִי! חֲלִיל אֶל פִּיכֶם!
נִסְרוּ, בְּנוֹרוֹת, מִיְחַרְיֶכֶם הַמְּרוּפִים!
קוֹל אוֹמֵר: חֹק! – יָבֵא שָׁר בְּאֵבֵיכֶם!

(שְׁעִין שִׁיר-עַם).

לֹא בָּשָׂר, לֹא דָגָה, לֹא חֲלָה, לֹא לָחֶם –
וְמָה כָּל הַדְּאָנָה? – הִיָּד עַל הַשָּׂבָם!

יֵשׁ אֵל בְּשָׁמַיִם וְהוּא הַכֹּל יָכֹל,
לְשִׁמוּ נְרוֹס רִגְלִי, מְבִיָּרָה הַמַּחּוֹל.

וְחַמַּת כָּל נַפְשֵׁנוּ, לְבַנּוּ הַבוֹשֵׁר.
תִּשְׁפֹּד פְּיוֹם בְּמַחּוֹלֵנוּ הַסּוֹעֵר.

וְשָׁלַח הַמַּחּוֹל בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים
לְהַחְרִיד הָאָרֶץ וּלְהַרְגִּיז הַשָּׁחֲקִים.

מָפִים וְחַפִּים...

לֹא דָבַשׁ וְלֹא חֶלְבֵי, לֹא טָפָה שֶׁל יַיִן –
אֵד בּוֹם הַתְּרַעְלָה הֵן מְלֵאָה עֲדִינִי.

אל תחרד הורע: בשאגת, לחיים! —
עד תפסה נמאזה — ודליו שוקים!

והלך וחזק וגבר מהולכם,
ופגיתם הצהילו וצהלו קולכם,

ואל ידע אויבכם ואל ידע אוהבכם
את כל המתחולל בקרב לבבכם!

מסים וחפים...

לא כתנת, לא נעל, לא בגד ומכסה —
מה רעש? — אין רע! מרבה כסות-מרבה משא!

עירמים ויחפים — כנשרים נקלה,
נתנשא למעלה, למעלה, למעלה.

נעופה בסופה, נעברה בסערה
ממעל לימים של פגעים וצרה.

כנעלים, בלא נעלים — האין הכל אחת?
אם כה ואם כה — סוף כל מחול לשחת!
מסים וחפים...

לא אה ולא קרוב, לא דוד ולא גואל —
על מי אתה געען? ממי אתה שואל?

נתלכדה נא יחד, איש באחיו יתמוג —
חזק וחזק וחזק, ונתחזק!

ויהי ערב אחד רגלים, סנדלים,
ושיבת הנקיים ושחור התלתלים:

ויסב הנלגל, בלי סוף ובלי תחלה
גם ישר גם הפוך – וְחֹנֵר תְּלִילָה.

מָפִים וְחָפִים ...

לא נחלת אָחֻזָה, לא נג וְאַל־קוֹרָה –
ומה כל הַחֲרָדָה ? ומה כל המוֹרָא ?

הָאָרֶץ רַחֲבָה, וְאַרְבַּע לָהּ רִחוּת –
וְבָרוּךְ שֶׁהִמְצִיא לְעַמּוֹ מְנוּחוֹת !

וְבָרוּךְ שֶׁבָרָא אֶת נַג הַרְקִיעַ.
וְלִגְר לָנוּ – שִׁמְשׁוֹ עַל מְסַמֵּר הַיּוֹקִיעַ;

וְבָרוּךְ עַל שֶׁאֵר כָּל טוֹבוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת –
הַלְלוּיָהּ בְּחֻצְרוֹת, הַלְלוּיָהּ בְּמַחְלוֹת !

מָפִים וְחָפִים ...

לא הוֹד, לא יסוד, לא תפאָרַת וְתִהְלָה –
הַנִּסְתָּמוֹ כָּל הַצְּנוּרוֹת ? – תְּלִילָה !

שׁוֹמְרֵנוּ לֹא יִישָׁן, לֹא יִשְׁכַּח עֲנוּיָו,
וַיִּפְרָגֵם אוֹתָנוּ כְּעַדְבָּיו וְכַלְבָּיו.

וְאַנְחָנוּ בְּכַרְפּוֹר כְּרַבּוּרִים וּבְשִׁירָה
וְתִקֵּן כָּל מָה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּסִפְרָה :

וַיְהִי מְחוּל הַמְּנוֹת וְשִׁירַת הַפְּנָעִים
בְּפִרְה גְּמוּרָה לְכָל הַחֲטָאִים !

מָפִים וְחָפִים ...

לא דִּין וְלֹא רַחֲמִים, לֹא נָקָם וְשָׁלֵם –
וְלָמָּה תַּחֲרִישׁוֹן ? – פֶּה שׁוֹמֵר לְאֵלִים !

שה שימו לרגל, ויז להב קצפה —
ותגד חמסקם לאבני הרצפה!

והיה מחולקם מחול עושים וגבורה,
להצית את כל סביבותיכם במדורה.

וקסופת המחול וקנהם הנמירות —
ונפצו ראשיכם אל אבני הקירות!

מפים וחפים! הכו בתפים!
מללי, גללי! חליל אל פיקם.
נסרו, פנורות, מיתריכם המרשים!
קול אומר: חוק! — תפח רוח אביכם!

אב התרעיה. בוער סאלין.

